

Küllerinden
Dođan

Gaelen Foley

Çeviri
Zeynep Okan

epsilon®

Sevileni sevmeye zorlayan sevda
öyle güzellikler tattırdı ki bana...
gördüğün gibi, eli hâlâ yakamda

—Dante'nin Cehennemi, 5. Kanto, 103-105*

*Oğlak Yayınları, çeviren Rekin Teksoy

ÖNSÖZ

Kaderin Yolu

İngiltere, 1804

Kötülüğe karşı savaşmaya yeminli, yüzyıllık, gizli bir şövalyelik tarikatında doğmak korkaklara göre bir alinyası değildi.

Yirmi iki yaşındaki, Falconridge Kontu, Jordan Lennox eğitimini yeni tamamlamış bir ajan olarak, Tarikat'ın uzak İskoçya'nın vahşi doğasındaki askeri tarzdaki okulunun yıllarca süren zorlu eğitimini yeni tamamlamıştı.

Orada kardeş savaşçılarla birlikte bütün tehlikeli eğlencelerde ustalaşmıştı. Sarp kayalıklara, elinde ip ve makara dışında hiçbir şey olmadan tırmanabilirdi, çoktan Manş Tüneli'nde yüzmüşlüğü vardı, biraz güherçile ve el altında bulunan sıradan malzemelerle patlayıcı madde yapabiliyordu. Altı tane lisanı çok iyi biliyordu, yıldızlara bakarak yönünü bulabilirdi ve yivsiz namlulu tüfeğiyle gözleri bağlı haldeyken kırk beş metreden tam isabet ateş edebilirdi.

Bunlar ilk görevini alacak Tarikat'ın her genç şövalyesinin yerine getirmek zorunda olduğu temel gereksinimlerdi.

Şerefli kariyerlerinin başında bile dikkatli takım arkadaşlarından daha ihtiyatlı, daha makul ve sağduyulu olan Jordan ise casusluk hayatının uzun vadede onun hayatını nasıl etkilemesini istemediğine çoktan karar vermişti.

Eğitmeni Virgil'in acımasız tavırlarını gözlemlediği yılların ardından, sonunun böyle olmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ondan yaşça büyük casusların pek çoğu aynı karanlık bakişa sahipti: İnsani iyiliğe inanmayacak kadar sert, karamsar ve duygusuz.

Buz gibi.

Sonunda eski, kararmış ve taşlaşmış bir odun parçasına dönüşüp içi tamamen çürüyecek birine dönecekse, Krallık ve sevdiği herkesi —arkadaşlarını ve ailesini— korumak üzere Tarikat'a yemin etmesinin anlamı neydi?

Böylece gelecek vazifeleri onu nereye götürürse götürsün, Jordan hayatının Tarikat için çalışmaktan ibaret olmasına müsaade etmeyecekti.

Çözebildiği kadarıyla bunu yapmasının tek yolu, onun ve kardeşlikteki diğer arkadaşlarının mücadele etmeye söz verdikleri büyük ölçekli, riskli savaşa kıyasla her ne kadar ahmakça ya da önemsiz görünürse görünsün normal hayatla ve normal insanlarla bağınyı kaybetmemesiydi.

Max ve Rohan toplumdaki sıradan vatandaşları küçümsemeyi tercih ediyordu ama Jordan, mükemmel anne babası, sevgi dolu kardeşleri, sayısız kuzeniyle gündelik hayatın sıradanlığında ilginç bir cazibe buluyordu.

Bütün sosyal ritüellere katılmak dengede kalmasına yardımcı oluyordu. Kır evi davetini de bu yüzden kabul etmişti.

Jordan muhtemelen Temmuz ayının tamamında orada kalamayacaktı, çünkü çok yakın bir zamanda, halihazırda bir tehdit altında olan yabancı sarayların birindeki ilk vazifesine atanmayı bekliyordu.

Napolyon, Avrupa'da at koşturduğu için her casusa ihtiyaç vardı. Özellikle de sıradan halkın erişme şansının olmadığı yerlere girip üst düzey insanlarla tanışma şansı olan soylu casuslara...

Fakat bütün bunlar başka bir günün tasasıydı.

Şimdilik, yalnızca piknikler, açık hava oyunları, nefis genç hanımlarla çilek toplamalar, genç kızlarla yapılacak kadril dansları ve belki konuklarının zarif kırsal mülkünde bir ev tiyatrosunu düşünecekti.

Bütün bunlar öylesine güzel bir şekilde normaldi ki, herhangi bir soylu genç beyefendinin uzun, aylak yaz günlerinde ilgi alanı olacak türden şeylerdi. Jordan bir süre için unvanını kazanması dışında, diğer çapkın gençlerden farklı biri değilmiş gibi davranma fırsatını sabırsızlıkla bekliyordu.

Hatta diğer delikanlıların çoğu sportif yarışmaya kazanmasına müsaade etmeye bile hazırды. Ancak Mara Bryce ile tanıştığında tamamen hazırlıksız yakalanacaktı...

1. Bölüm

Londra

On İki Yıl Sonra

“Sana bakan muhteşem bir adam var,” diye fısıldadı Delilah sözcükleri uzatarak. İki gözde genç dul, Pall Mall’daki Christie’nin müzayede salonundaki kalabalık, zengin kümenin ortasında oturuyorlardı. “Vücudu yapılı. Sarışın ve için için yanan bakışları var. Kusursuz kıyafetler. Hadi, baksana. Sen ilgilenmiyorsan, onu ben alacağım.”

“Hişş! Konsantre olmaya çalışıyorum!” Mara, Leydi Pierson, arkadaşının onun dikkatini dağıtan haylazca çabasını görmezden geldi ve dikkatini, uzun, yüksek tavanlı salonun önündeki yükseltilmiş platformdan usta ressamın satışını sorunsuz bir şekilde gerçekleştiren mezatçıya verdi.

“Yedi yüz elli, sekiz yüz var mı? Sekiz yüz elli...”

“Başka bir tabloya ihtiyacın yok, tatlım,” dedi Delilah. “Sana uzun zamandır söylediğim gibi gerçekten ihtiyacın olan şey, bir sevgili edinmek.”

“İhtiyacım olan son şeyin bir sevgili olduğuna seni temin edebilirim.”

“Ahlakçı sen de.”

Mara fiyat teklifi tekrar yükseltilirken pek aldırış etmeye- rek homurdandı. “Küstah bir erkek gelip bana emirler yağ- dırsın diye mi? Hayır, teşekkür ederim. Birinden daha yeni kurtuldum.”

“Tatlım bir sevgili, kocadan farklıdır.”

“Hımm, bunu sen iyi bilirsin tabii.”

Delilah bu aşağılaması için arkadaşının koluna hafifçe vurdu. Mara gözünün ucuyla ona muzipçe baktı, sonra da bakışlarını tekrar salonun ön tarafına çevirdi. “Hayır, tatlım, erkeksiz yaşayabileceğime emin olabilirsiniz. Neredeyse otuz yaşımdayım ve istediğim hayata daha yeni kavuşabildim. Ne- den bunu mahvetmesi için azgın bir erkeğe şans vereyim ki?”

“Tamam bu mantıklı bir sebep. Ama azgın erkeklerin de kendilerine göre faydaları var. Sanırım zamanla onlardan ke- yif almayı öğreneceksin.”

“Hiç sanmıyorum. Böyle şeyler için yeteneğim yok, bunu öğrenmek için kocama sorman yeter.” Mara dünyevi zevkle- re düşkün arkadaşına alaycı bir bakış attı.

Delilah canayakın bir biçimde gülümsedi. “Bir kadını na- sıl tatmin edeceğini bilen bir erkek bulman için bir sebep daha işte.”

“Öyle bir erkek var mı ki?” diye mırıldandı Mara, mezat- çıyı dikkatle izlerken.

“Kesinlikle! Cole’u ödünç alabilirsin ama hayır. Sonra gözlerini oymak zorunda kalırım.”

Mara hafifçe güldü. “Endişelenme. Cole güvende. Şu anda tek ilgilediğim erkek iki yaşında.”

“Öyle olabilir anne ayı ama uyarılmış olayım, artık yastan çıktığına göre insanlar seni hedef olarak görmeye başlayacak- lar.”

Mara müzayede salonundaki tablo taliplerine huzursuzlukla bakıp omzunu silkti. “Zamanlarını boşa harcamış olacaktılar.”

“Dokuz yüz var mı?”

Mara çabucak numaralı bayrağını kaldırdı tekrar.

Delilah sıkılarak öfledi. “Neden şu, Hollanda tüccarı eşinin kasvetli köhne portresine bir servet harcıyorsun ki? Üstelik çirkin de. Patlıcan gibi bir burnu var.”

“Sanatta güzellikten daha fazlası vardır, Delilah. Ayrıca, bu tablo benim için değil.” Mara mezatçının bildirdiği artan fiyat karşısında kaşlarını çattı. “Bin pound!”

“Kimin için, o halde?” diye sordu Delilah, şaşkınlıkla.

Arkadaşı umutla bekliyordu. Mara soruyu yanıtlamadan önce tereddüt etti.

“Evet?”

“George için,” dedi Mara en alçak ses tonuyla, tekrar bayrağını kaldırarak.

“George mu?”

“Bin yüz var mı?”

“George kim?” diye fısıldadı Mara’nın arkadaşısı hevesle.

Mara ketum olmaya çalışarak, arkadaşısına ihtiyatlı ve anlamlı bir bakış fırlattı.

Delilah’nın gözleri büyüdü. “Ahhh, o George! Prens’ten bahsediyorsun!” Ahlaksız bir hazla içini çekti. “Kral Naibi’yle bir ilişkin var! Biliyordum! Ama tatlım, o çok şişman! Ayrıca kral olacak. Bir dakika! Sana âşık mı? Tanrım, yumruğun büyüklüğünde elmasların olabilir...”

“Delilah!”

“Yataкта nasıl?” Delilah gözlerinde ahlaksız bir pırıltıyla güldü. “Bahse girerim, korkunçtur! Ama diğer devlet adam-

larından daha kötü değildir herhalde. Ya Fransa Kralı Louis? O da şişman ve yaşlı. En azından Napolyon değil, zavallı küçük şey.” Şen dulun manidar kahkahası saf bir hinlikle doluydu.

“Tanrı aşkına, alçak sesle konuş!” diye gülmemeye çalışarak onu fısıltılı bir tonda azarladı Mara. “Beni dinle, deli-kadın. Kral Naibi’yle bir ilişkim falan yok. Sadece arkadaşız. Arkadaş, beni anlıyor musun?”

“Eminim öyledir.”

“Prens hazretleri, senin de gayet iyi bildiğin gibi oğlumun vaftiz babası. O kadar.”

“Bu hikâyeyi başkalarına anlat, tatlım.” Delilah kollarını göğsünde kavuşturdu ve Mara’yı kurnaz bir ifadeyle süzdü. “Carlton Malikânesi’ne yaptığın bütün o ziyaretler yüzünden dedikodular olacaktır.”

Mara sıkıntıyla iç çekti. Biliyorum, diye düşündü. Ne tuhaf bir dünyaydı! Neden insanlar hep en kötüsünü düşünmek zorundaydı?

“Bin yüz! Bin iki yüz var mı?” Mezatçı salonun içinde oturanları gözleriyle taradı. “Bin yüz elli?”

Mara elindeki bayrağı kaldırarak etrafa kaçamak bir bakışla la dudağını ısırıldı. “Sanırım az önce satın aldım...”

“Satıldı! Şuradaki hoş hanımefendiye.” Mara nazikçe başıyla selam verirken, mezatçı tokmağını vurdu.

“Harika.” Mara sırtarak Delilah’ya baktığında, arkadaşının ona şaşkınlıkla baktığını gördü. “Ne var?”

“Bin yüz pound? Tatlım, daha yeni Brighton’daki evimi baştan aşağıya bu kadara döşettim. Prens sevgilin değilse neden böylesine büyük bir miktarı onun için harcıyorsun?”

“Çünkü,” diye cevapladı Mara makul bir şekilde, “Prens’in

en son koleksiyon ılgınlığı Gerrit Dou.* Ve...” Mara kendini durdurdu, ne kadarını söylemeye izinli olduğundan emin değildi.

“Ve ne?” Delilah öne doğru eğildi.

“Ve... Mutlu bir kraliyet olayının ilan edilmek üzere olduğu kesin bilgisini aldım tesadüfen. Şimdi ne kadar zeki olduğumu görüyor musun?” diye takıldı Mara ona. “Başka-ları bu büyük duyuru yapıldığında çırpınacakken, hediyemi çoktan hazırladım.”

“Ne büyük duyurusu?” diye sıkıştırdı Delilah, Mara’yı kolundan çekiştirerek. “Yoksa sonunda Prens’in boşanması-na müsaade mi edecekler? Bir düşünsene, o zaman sen...”

“Hayır! Üzgünüm, dudaklarım mühürlü.” Mara, Delilah’nın merakla suratını asması karşısında kıkırdadı.

“Gerçekten söylemeyecek misin?” dedi Delilah gücenmiş bir tavırla.

“Yapamam, tatlım. Beni kuleye atarlar.”

“Pekâlâ, öyle olsun.”

“Tatlım, buna cüret edemem. Benim vereceğim bir haber değil, göreceksin. Ama zaten çok yakında duyacaksın. Bir hafta içinde halka duyurulur.”

“Çok kötüsün.”

“Söyleyene bak! Hem nerede şu muhteşem dediğin adam? Ne demiştin onun için... Kusursuz ve için için yanan mı? Kulağa hoş geliyor.”

“Bir erkek istemediğini sanıyordum.”

“Bakmamın sakıncası yok.” Mara, Delilah’nın bakışlarını çevirdiği yöne baktı.

*Gerrit Dou: 7 Nisan 1613-9 Şubat 1675 yılları arasında yaşamış olan Hollandalı ressam. -ç.n.

“Gitmiş. Onu artık göremiyorum.” Delilah hafifçe dudaklarını büzdü. “Gerçekten Prens’le aynı yatağı paylaşıysaydın bana söylerdin, değil mi?”

“Sen böyle dedikodu yaparken mi? Kesinlikle hayır,” dedi Mara yumuşak bir sesle.

“Fakat tatlım, senin beni sevme nedenin de bu!”

“Doğru. Yine de söylenecek bir şey yok. Prens Hazretleri oğlumun vaftiz babası ve benim arkadaşım.”

“Arkadaşın.”

“Elbette! Kocamın vefatından beri bana ve Thomas’a karşı son derece kibar davrandı.”

“Niye acaba,” dedi Delilah ifadesiz bir sesle.

“Evli olduğuna biliyorsun,” dedi Mara, omzunu silkerek. Delilah dudaklarını büktü. “Yani, ne demek istiyorsun?”

“Hadi ama! Herkes Prens’in daha yaşlı kadınları tercih ettiğini biliyor. Bana karşı nazik, o kadar.” Ve anlamayacağına birçok sebep yüzünden ona borçluyum. “Daha başka ne söyleyebilirim? Sahiden onu önemsiyorum.”

“Bu çok tatlı, şekerim. Ama İngiltere’de böyle hisseden son insan olabilirsin.”

“Başkalarının Prens hakkında ne dediği umurumda değil. Ben ona hayranım. Bir sanatçının ruhuna sahip.”

“Tam da ülkenin ihtiyacı olan şey. Artık gidebilir miyiz?” diye sızlandı Delilah. “Burası çok boğucu ve büyükannemin tavanarası gibi kokuyor.”

“Benim için sorun yok. Geliş amacımı yerine getirdim. Zaten eve, Thomas’a gitmek için sabırsızlanıyorum. Dün kalktığımda burnunu çekiyordu. Beni çok endişelendirdi.”

“Korkunç, burun akıntısı mı? Peki, küçük vikontumuzla ilgilenmesi için kaç doktor çağırmak zorunda kaldın son yirmi dört saatte?”

“Delilah Staunton, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Onlardan uzak kalmaya yetecek kadarını biliyorum, değil mi?” diye cevap verdi Delilah, gözleri parlayarak.

Mara onun bu cevabı karşısında sertçe baktı.

Delilah gamsızca gülümsedi. “Hadi, tablon ve gönderilmesiyle ilgili işlemleri yaparken ben de arabalarımızı getirteyim.”

Mara başını salladı, sonra iki kadın da koltuklarından kalktılar.

Uzun eteklerini dikkatli bir şekilde toplayıp hâlâ sırada yerlerinde oturmakta olan diğer müşterilere mümkün olduğunca rahatsız etmeden geçerken, Mara, Prens’in yeni sevgilisi olduğuna dair çıkan sinir bozucu dedikodu üzerine düşündü.

Mara tabii ki, Prens’in âşığı olma düşüncesinden tiksiniyormuş gibi yaparak bu hikâyeyi şiddetle reddedip müstakbel kralı aşığılama riskini göze almak istemiyordu. Duyarlı Prens George’un kalbini kıracak bir şey yapmayı asla istemezdi. Prens kilosunu fazlasıyla dert ediyordu, çok duygusaldı ve kolaylıkla kendisini reddedilmiş gibi hissedebilirdi.

Ailesinin onu eleştiri ve küçümsemeyle yetiştirme yöntemleri sayesinde, Mara temelleri kendine güvensizlik üzerine kurulan bir hayatı yaşamanın nasıl zor olduğunu ilk elden biliyordu. Değeri ve kıymeti üzerine devamlı saldırıldığında, insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başarısızlığın çaresiz hissiyle dolmadan edemiyordu.

Mara’nın zavallı Prens’e yakınlık duymasının sebebi buydu. Prens’in bırakın vatandaşlarının beklentilerini, Kral’ın, kendi babasının beklentilerini bile karşılayabilmesi için ger-

çek bir şansı yoktu. Asil bir Adonis ile karışık bir Wellington istiyorlardı ama Prens çabucak sınırları bozulan, güvensiz, tıknaz ve sanata düşkün biriydi.

Prens'in üzerindeki baskı inanılmaz fazlaydı ve böyle bir yükü taşıyabilecek türde bir adam değildi. Mara onun arkadaşlara ihtiyacı olduğunu biliyordu, etrafındaki ikiyüzlü dalkavuklara değil, gerçek dostlara... Prens'in ona ve küçük oğluna yaptıklarından sonra bunu yapmak itibarına zarar verse de, Mara sağlam bir sadakatle Prens'in yanında durmaktan mutluydu.

Hem ne fark ederdi? Zaten başkalarının fikirleri konusunda takıntılı, herkesi memnun etmeye çalışan on yedi yaşında bir genç kız değildi artık.

Prens'in durumunda, Mara'ya göre en akıllıca yol sadece dedikodulara gülüp geçmek ve onlara yumuşakça, kraliyetin egosunu zedelemeyecek şekilde itiraz etmektir.

Yine de kraliyet ailesinden birinin arkadaşlığı tehlikesiz değildi. Beau Brummell'in kendisi bile fazla alaycı bir jestin ardından saygınlığını yitirip gözden düşebiliyorsa, bu herkesin başına gelebilirdi. Prens belki son zamanlarda çok sevilmiyor olabilirdi ama herhangi birini toplumsal ölüme mahkûm edecek güce sahipti.

Ancak Mara, Prens'in onu gerçekten yatağa atmak istemediği konusunda emindi. Prens sadece birkaç kez imada bulunmuştu ve bunlar hafif, ciddi olmayan bir kur yapmadan fazlası değildi. Prens'in herhangi bir derecede ciddi olabileceği fikrini düşünmek bile dehşet vericiydi. Hayır, Prens Hazretleri sadece onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Mara, rahmetli kocası için bu kadarını bile söyleyemezdi.

Ayrıca Mara'nın Prens'le sözde ilişkisinin fısıltısı bile,

aristokrasinin diğer apkın lordlarını ondan uzakta tutmakta bir sihir gibi işliyordu. Kimse kraliyete ait bir alana girmeye cesaret edemiyordu.

Delilah haklıydı. Hâlâ genç ve güzel dullar çoğunlukla toplumda en ateşli şekilde takip edilen kadınlardı, Londra'nın pek çok soylu apkınının gözünde meşru hedeftiler. Mara eskiden böyle yoğun bir erkek ilgisinden hoşlanırdı ama artık o günler geride kalıştı. Hafifmeşreplik hayatı, ona şimdi başka bir ömre aitmiş gibi geliyordu.

Şimdiki öncelikleri çok farklıydı. Artık güvensiz, sosyeteye yeni tanıtılan, anne babasının sevgisiz evinden kaçmak için çaresizce bir koca peşinde olan genç kız değildi. Artık kendi hak ettiğini almak için birçok mücadele vermiş bağımsız bir kadındı. İki yıl önce oğlunun doğumu her şeyi değiştirmişti. Mara, Thomas için güçlenmişti.

Galerinin duvarları boyunca ilerleyip koridora ulaşan Delilah ve Mara, insanların etrafta dolandığı, sessizce girip çıktığı kalabalık müzayede salonunun arkalarına yürüdüler. Delilah yol boyunca çeşitli tanıdıklarına başını sallayıp selam verirken, onu takip eden Mara, karşı duvardaki yüksek, kemerli pencerelere vuran yağmura baktı.

Kış yorgunu mart ayının bıkkın gri ışıkları, böylesine merasimsiz bir şekilde satışa çıkarılmış bu kederli başyapıtların hakkını pek az veriyordu. Galerinin duvarına düzinelerce yağlı boya, sulu boya ve bütün şekillerde ve ebatlardaki çizimler tıka basa doldurulmuştu.

Mara, usta ressam eserlerinin çoğunun yıllar içinde birçok sahip gördüğünü düşünüyordu ama yine de gerçek evlerine hâlâ kavuşmamışlardı. Resimleri orada asılı dururken görmekte hüznü bir şey vardı, birinin gelip sadece başkalarını

kıskandırmak ya da kendi kibrini beslemek için satın almasını değil, onları sonunda görmesini ve ustalıklı güzelliklerini takdir etmesini bekliyorlardı sanki.

Mara sözde aşığı alaycı bir gülümseyişle düşündü.

Prens, ülke zaten halihazırda onun harcamalarına karşı bu kadar öfkeli olmasaydı, muhtemelen hepsini satın alırdı.

Mara'nın bakışları galerinin duvarlarından, nadir ve eski kitaplarla ve birkaç çok eski elyazısı örnekleriyle birlikte sıralarının gelmesini bekleyen heykellerin, vazoların, mücevherin ve diğer sanat objelerinin sergilendiği uzun masalara doğru hüznü bir şekilde gitti.

Mara adımlarına dikkat etmek için önüne bakarken, gözleri beklenmedik bir şekilde birkaç adım ilerideki duvara yaslanmış adama kilitlendi.

Mara olduğu yerde kalakaldı.

Mara şaşkınlıkla karşısındakinin kim olduğunu anlayınca, ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Yıllar geçmiş olmasına rağmen onu hemen tanıdı.

Muhteşem, kusursuz ve için için yanan... Tıpkı Delilah'nın söylediği gibi...

Jordan...

Jordan Lennox!

Adam da ona bakıyor ama gülümsemiyordu.

Ama, nasıl? Burada ne arıyordu ki?

Jordan bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam ederken, Mara'nın içi ıstırapla, onu hazırlıksız yakalayan ani bir acı dalgasıyla doldu.

Delilah, onun durduğunu fark etmeden önden yürümeye devam ediyordu.

Mara afallamış bir halde kalmıştı.

Elbette, eninde sonunda onunla karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama bunca yıl sonra onu burada dikilirken görmek...

Jordan onu izleyerek gözlerini soğuk bir ilgiyle kıstı.

Mara ağzı kurusa da ve kalbi deli gibi atsa da kendini topalayıp duruşunu dikleştirdi.

Mara, içine attığı kırgınlık ve yıllarca taşıdığı öfkenin yarattığı selde boğulmamak için onun önünden geçip yoluna devam etmek zorunda olduğunu anladı.

Odanın diğer tarafına gitmediği müddetçe Christie Müzayedede Evi'den çıkması mümkün değildi. Ve Mara, şu soğuk bakışlı alçağa bunu yaparak tatmin olma zevkini yaşatmak niyetinde değildi.

Belki benimle konuşmaz bile. Sonuçta onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. O kadar uzun zaman oldu ki, kim olduğumu hatırlamıyordur bile.

Mara, saf gibi gerçek aşkı olabileceğini düşündüğü eski talibini görmemiş gibi yapmak anlamsız olacağı için duygularının hengâmesini maskeleyerek, omurgasını dikleştirip çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak öne doğru ilerledi.

Yine de Kont'un soğuk, uzaklaşmayan bakışları karşısında kendini çıplak gibi hissediyordu. Jordan da bu ufak karşılaşmalarından memnun gibi görünmüyordu.

Mara gözlerini ondan ayırmadan, ilk karşılaştıkları zamanın aksine hiçbir korku ibaresi göstermeden yürürken, Jordan'ın buz mavisi gözlerinin hatırladığından daha delici olduğunu düşündü.

O zamanki kadar sıcak değillerdi.

İskandinav kanının belirtisi olan o sert, ciddi yüzüyle, o köşeli, keskin hatlarıyla hâlâ inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yine de mutlu bir adam gibi görünmüyordu.

İyi, diye düşündü Mara hırsla. Ayrıldıklarından bu yana geçen zamanda kendisi acı çekmek zorunda kaldıysa, Jordan'ın da aynı şeyleri yaşaması adildi.

Jordan onu terk etmese, bir zamanlar onu elde etmek için yarışan diğer erkeklerden gerçekten farklı olsa, Mara evliliğinin o berbat dokuz yıllık süresi içinde yaşadığı şeylere katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Aslında Jordan diğerlerinden farklıydı tabii. Öteki erkekler sadece sığıdı. Jordan ise daha beterdı, hatta Mara'nın haşın tavrılı kocasından bile daha zalimdi.

Tom bir sopa, Jordan ise bir neşterdi.

“Mara.” Jordan, Mara tam onun önündeyken saygıyla başını eğerek selam verdi. Kalanalık, Mara'yı istemediği kadar Jordan'ın yakınına itiyordu.

Onun dudaklarından kendi ismini duymak, Mara'nın ürkmesine neden olmuştu.

Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?

“Lord Falconridge,” dedi Mara buz gibi bir sesle. Hiç yavaşlamadan yürümeye niyetliydi ama Jordan —kendine engel olamıyormuş gibi— tekrar konuştu. Sözleri nazik, ses tonu hafifçe teşvik ediciydi.

“Gerrit Dou için tebrikler.”

Mara, yüzünde ihtiyatlı bir bakışla ona döndü.

Jordan, onaylayan kaba bir bakışla onun vücudunu inceledi. “İyi görünüyorsun.”

Tanrı aşkına, Lord KendiniBeğenmiş'ten böylesine cesur bir övgü Mara'yı şaşırtmıştı. Jordan her zaman onlar gençken beyefendi bir erdem örneği olmuş. ya da öyle görünmeye çalışmıştı.

Belki o da değişmişti. Belki de en sonunda şövalyelik ro-

lünden vazgeçmişti. Güzel. Bu dünyanın daha fazla ikiyüzlüye ihtiyacı yoktu zaten.

“Teşekkür ederim,” dedi Mara. Yine yürümeye niyetlendi ve Jordan görünüşe göre yine kendini tutamadan onu bir başka yorumla tekrar durdurdu.

“Sanat eserleri topladığını bilmiyordum.”

Hakkımda bilmediğin çok şey var, pislik! “Toplamıyorum, lordum. İyi günler.”

“Mara...”

“Leydi Pierson,” diye onu düzeltti Mara sertçe ama o da Jordan’a doğru dönmekten kendini alamadı. Kollarını göğsünde bağlayarak, Jordan’ın tıpkı az önce kendisine yaptığı gibi aynı kabaca tavırla vücudunu inceledi.

Jordan’ın hâlâ bu kadar iyi görünmesi Mara’nın içini rahatlatmamıştı. Çok iyi görünüyordu. Hatta, Mara’yı korkutan bir şekilde, bu sadakatsiz kaba adam on iki yıl öncekinden daha da iyiydi. Kaç yaşındaydı şimdi? Otuz dört mü?

Yıllar yakışıklı, sarışın delikanlıyı bir erkeğe dönüştürüp hatlarını sertleştirmişti. Hâlâ düzgün görünümlüydü, kumral saçları kısa ve düzenli kesilmişti, kıyafetinin eskiden özenli disiplini şimdi yerini, olgun, eforsuz bir şıklığa bırakmıştı. *Zamanını Avrupa saraylarında tembellik ederek geçirdiği için buna şaşmamalı*, diye düşündü Mara küçümseyerek.

Ahşap panelli duvara yaslanıp rahat bir tavırla köstekli saatini kuran, dünyayı dolaşmış diplomat kont, dik yakası, düzgün, beyaz kravatını saran yeşil bir sürüm ceketi giymişti. Yeleği balıksırtı desenliydi; tütün kahvesi pantolonu, devetüyü rengi uzun çizmelerinin içinde gözden kayboluyordu.

İşte Jordan, diye düşündü Mara, içindeki yıllar boyunca atamadığı acıyla. Aşırı olan hiçbir şey yok. Serinkanlı bir

kontrollülük, eksiksiz bir beyefendilik. Her şey ustaca bir doğrulukta. Müşkülpesent, acımasız mükemmelliğin bir örneği.

Mara yıllar önce Jordan'ın arkadaşlarından birinin ona unvanı Falconridge'in kısaltılmışı olan "Falcon*," diye hitap ettiğini işitmişti. Bu lakap ona çok uyuyordu. Herhesin üzerinde, onların ulaşamayacağı yerde uçan vahşi, güzel ve yalnız bir hayvan, dünyanın geri kalanına uzaktan ve yukarıdan bakan, en mahrem düşünceleri sadece rüzgâr tarafından bilinen bir şahin.

Jordan, Mara'yı hep büyülemişti. Şimdi bile bütün öfkesine rağmen Mara bedeninin özünden kendini ona doğru çeken bir ateş, uzun zamandır göremediği bu adamla birleşmek için kadınsı bir arzu hissediyordu.

Jordan sadece onu şahinvari bir tarafsızlıkla izliyordu, hem çok yakından, hem de uzaktan. Bu delici bakış Mara'yı, Jordan'ın onun düşüncelerini sokak tabelaları kadar kolayca okuyabiliyormuş gibi hissettiriyordu. Oysa Jordan, Mara için hâlâ bilinmeyen ve elde edilemez bir muammaydı.

En azından artık dul olduğu için, Mara, Jordan'ın erkek olarak, kimseye hesap vermeden istediğini yapabileceği kadar para ve zamanla keyfini sürdüğü özgürlüğün küçük de olsa bir kısmına sahipti.

Belki de Jordan biraz da bu yüzden yıllar önce onun hayatından çıkmıştı. O zamanlar Mara, Jordan'ın en çok önemseddiği şeyin arkadaşları ve ailesi, onu konfor içinde bir hayata kendini kaptırmış bağlantıları olduğunu düşünmüştü. Fakat Jordan bunun yerine Mara'yı şaşkırtan bir biçimde köksüz bir göçebe haline gelmişti.

* (İng.) Falcon: Şahin. -ç.n.

Fakat bu önemli değildi. İlişkileri Tom gibi ölüp yok olmuştı.

Mara kendi kendine oradan ayrılmasını tavsiye etti. He-men. Fakat Jordan'ın bakışlarına hapsolmuş vaziyette kaldı.

“Kıta Avrupası’ndan döndünüz, değil mi?” diye sordu Mara, ilgisiz kalmaya çalışarak. “Yoksa sadece bir ziyaretle İngiltere’yi onurlandırmaya mı lütfettiniz, lordum?”

Jordan onun düşmanlığından eğleniyormuş gibi görünerek saatini cebine koydu. “Bana söylendiği kadarıyla kesin dönüş yaptım.”

Bu haber Mara’yı afallattı. *Harika. Demek şimdi seninle sosyetenin olağan düzeni içerisinde hesaplaşmak zorunda kalacağım.*

Delilah ileride durdu ama kendini yalnız bulunca arkasını döndü ve birkaç kısa adımla Mara’nın yanına gitti. Delilah, Kont’a hayranlık dolu bir ilgiyle baktıktan sonra meraklı bir beklentiyle Mara’ya döndü. “Seni bekleyeyim mi?”

“Gerek yok. Geliyorum,” diye yanıtladı Mara ama Jordan, lanet olası, Delilah’ı en etkileyici gülümsemesiyle büyüledi.

“Bana arkadaşınızı tanıştırmayacak mısınız, Leydi Pier-son?” diye ipek yumuşaklığında bir sesle sordu.

Mara dişlerini sıktı. “Bayan Staunton, Falconridge Kontu.”

“Bayan...”* dedi Jordan, Delilah’nın uzattığı elini alırken, açık mavi gözlerinde muzip bir üzüntü pırıltısıyla.

“Lord Falconridge, ne yazık ki zavallı kocam vefat etti,” diye mırıldandı Delilah.

“Yazık,” diye mırıldandı Jordan, günahkâr niyetlerle dolu bir kaş çatmayla. Sonra başını eğip Delilah’nın parmaklarının eklemelerinden öptü. “Memnun oldum.”

*İngilizcedeki evli ve evli olmayan kadınlar için kullanılan Mrs ve Miss ayrımı Jordan’ın aklını karıştırıyor.

Mara dişlerini daha sertçe sıktı.

Delilah'nın bakışları Jordan'ı yalayıp yutuyordu. "Sizinle daha önce tanışmamış olmamıza çok şaşırımdı, Lord Falconridge."

"Kont zamanının büyük bir bölümünü yurtdışında geçirir," diye araya girdi Mara, Jordan'a onaylamayan bir ifadeyle bakarak. "İngiltere onun beğenilerine göre fazla küçük. Koruyum, hatta taşra."

"Hayret!" deyip güldü Delilah, Mara'nın keskin ses tonuna dikkat ederek. "Nerelerde geziyordunuz, lordum?"

"Evet, nerede, Jordan, lütfen söyle? Cehennemin dokuz dairesinde, belki de, ha?"

"Hayır, henüz dokuzunu birden değil. Şimdiye kadar sadece birkaç tanesini gördüm. Orada burada geziyordum işte," diye ekledi Jordan, Delilah'nın sorusunu gülümseyerek cevaplayarak. Fakat Mara'ya da, onun uzun süredir üyesi olduğu sansasyonel Cehennem Kulübü'ne imalı bir gönderme yaptığı için alaycı bir kaş çatmayla baktı. Bütün Londra, Dante Malikânesi'ne, yani ahlaksızların özel ve oldukça gizemli topluluğunun ana merkezine, sadece soylu ve cebi dolu olan çok kötü çocukların, asil sınıftan hovardaların kabul edilirdiğini bilirdi.

Jordan yıllar önce Mara'yı epey çekici bir tarzda kendisinin bu kulübün 'iyi çocuğu' olduğunu, diğerlerinin aşırı derecede içip zamparalık ettikleri ya da gecenin bir yarısında, türlü şeytanlıklar yaptıkları gecenin ardından herkesin eve sağ salim dönmelerini temin etmekten mesul olan adam olduğuna dair ikna etmişti.

Mara on yedi yaşındayken, Jordan'a inanacak kadar naifti. Fakat şimdi bunun onu tavlama için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordu.

Ve yöntemi kesinlikle Mara üzerinde işe yaramıştı.

“Taşra ya da değil,” diye ekledi Jordan umursamazca, Mara’yı izleyerek. “Artık Londra’dayım.”

“Bütün Krallık için ne kadar hayırlı bir durum,” dedi Mara sözcükleri uzatarak. Jordan’ın varlığından ve bu haberdan dolayı sınırı bozulmuştu. “Hadi, Delilah, gidelim artık. Eve, Thomas’ın yanına dönmeliyim. İyi günler, lordum.”

“Thomas, elbette. Kocanız nasıl, leydim?” diye tepkisini ölçtü Jordan.

Mara afallayarak ona baktı. “Lord Pierson iki yıl önce öldü. Oğlumdan bahsediyordum.”

“Öyle mi?” Jordan hiç şaşırılmış görünmüyordu. “Üzül-düm,” diye ekledi nazik bir baş sallama ve bariz bir samimi-yetsizlikle.

Mara, Jordan’ın Pierson’ın ölümünden haberdar olduğunu fark etti.

Sebebi her neyse, Jordan, Mara’nın tepkisini denemek için Thomas’ı sormuş gibi görünüyordu.

Mara, Jordan’ı dikkatlice süzdü, sonra arkasını döndü ama şimdi de Delilah oyalanıyordu. “Lord Falconridge, daha yeni şehre döndüğünüzü göz önüne alırsak, neden Leydi Falconridge’le beraber yarınki akşam yemeği davetime gel-miyorsunuz?”

Mara bunu duyunca dehşet içinde geri döndü.

“Annemi mi kastediyorsunuz?” dedi sözcükleri uzatarak Jordan.

Delilah’nın kirpikleri titredi. “Evli değil misiniz?”

“Son kontrol ettiğimde kesinlikle değildim.” Havada elle tutulabilecek bir gerilim vardı neredeyse.

Jordan, Mara’ya bakmadı. Mara da gözlerini ona çevire-miyordu.

O anda Mara, kır evi partisinde birlikte geçirdikleri son gecenin, adını lekeleme ve annesinin öfkesini üzerine çekme riskine rağmen, gizlice kaçıp Jordan’la bahçede onun istediği gibi bulunduğu o gecenin anısıyla donakaldı.

Mara yıldızların ışığı altında parlayan çiçekli bahçede ona koşarken, Jordan’ın ona evlilik teklifi edeceğinden emindi ve cevabının evet, evet, evet olacağını biliyordu.

Jordan’la tanıştığından beri geçen her saati büyüleyiciydi.

Fakat sonrasında, Mara’nın da kısa süre sonra öğreneceği üzere, Jordan’ın onu çağırma ve elini tutmasının sebebinin bu olmadığı ortaya çıkmıştı.

“Veda edebilmek seni yalnız başına görmek istedim.”

Mara mutsuzlukla afallamıştı, neredeyse konuşamayacak haldeydi. “Veda mı?”

“Gitmem gerekiyor.” Jordan onun gözlerine ilgiyle bakmıştı. “Dışışlerinden bu öğleden sonra resmi talimat geldi.”

“Şey, ne zaman gitmeni istiyorlar?”

“Korkarım, derhal.”

Mara bu darbeyi sindirebilmek için kendini zorlamıştı. “Çok uzun mu kalacaksın?”

“En azından altı ay. Belki de sekiz.”

“Sekiz ay...”

“Üzgünüm.”

Mara’nın başı dönüyordu. Ailesinin evinde daha fazla zaman kalma düşüncesiyle yüzünü buruşturmuştu ama sonunda beraber olmaları ihtimali varsa, buna değeCeğini itiraf etmeliydi. “En azından mektup yazabilir miyim?” diye sordu Mara.

“Henüz nerede olacağımı bilmiyorum.”

Mara şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmiyordu. “Öğrendi-

ğinde bana adresini bildirirsen, sana her gün yazarım. Sen de uygun olduğunda bana yazabilirsin.”

“Bunun mümkün olacağından pek emin değilim, Mara,” demişti Jordan, sıcak bakışlarla. “Ama deneyeceğim.” Sonra da başını önüne eğmişti. “Bayan Bryce, biliyorum, durumunu değiştirmeyi arzu ediyorsun. Ama bir süre için seçimini yapmayı geciktirebilmenin bir yolu varsa, o zaman birkaç ay içinde döndüğümde belki tekrar birbirimizi görebiliriz ve hâlâ aynı şekilde hissediyorsak. Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım...”

“Jordan!” Birdenbire Mara kollarını açıp umursamadan onun boynuna dolayıp dudaklarından öpmüştü.

Jordan da Mara’nın bu ani yaklaşımı karşısında en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Bir saniye sonra Jordan, Mara’nın yüzünü ellerinin arasına almış ve son derece saygılı bir tavırla kendini tutarak, öpüşüne karşılık vermişti.

“Beni de yanında götür!” diye fısıldamıştı Mara, dudakları ayrılır ayrılmaz.

“Yapamam,” demişti Jordan nefes nefese, başını iki yana sallayarak.

“Neden?”

“Çok tehlikeli, Mara.” Jordan gözlerini kapatmıştı. “Şu an bütün Avrupa bir savaş alanı. Seni savaş meydanına sürükleyemem. Burada güvende olacaksın.”

“Gitme! Sana bir şey olursa ölürüm!”

“Bana hiçbir şey olmayacak. Sadece bir diplomatım. Gitmem lazım, tatlım. İnsanlar bana güveniyorlar. Bunu yapmak zorundayım. Görevim bunu gerektiriyor,” demişti Jordan ama gözlerindeki bakış, sözlerine rağmen ıstıraplıydı.

Mara ona hayranlıkla bakmıştı. *Ne kadar yakışık, ne kadar asil!* diye düşünmüştü ona huşu içerisinde bakarak. Kendisi gibi sersem bir şey nasıl olmuş da Jordan gibi altın kalpli bir kahramanı cezbedebilmişti?

Jordan giderse, ayrılır ayrılmaz yaptığı hatayı fark edeceğinden emindi. Mara titreyerek uzun bir süre için bakışlarını yere indirdi. Deddiği her şeyle onu bırakmak istemediği açıktı. Mara'nın ona niye ve nasıl ihtiyacı olduğu belliydi. Fakat Mara'nın yüreğinde cılız bir ses, onu bir şekilde Jordan'ın da ona ihtiyacı olduğu konusunda mantıksız bir şekilde uyarıyordu.

İçinde yükselmekte olan panik hissi Mara'nın hayatının en cüretkâr sorusunu sormaya yetecek kadar onu çaresizleştirmişti. "Sen gitmeden önce evlenemez miyiz?"

En azından Mara o zaman kendi evi olacağından ve Jordan'ın eninde sonunda ona döneceğinden emin olabilirdi.

Jordan ona şefkatli bir üzüntüyle bakmış ve bir saç tutamını kulağının arkasına yerleştirmişti. "Mara, anlamaya çalış. Seni önemsiyorum. Ama bunların hepsi o kadar ani ki... Sorumluluklarım var. Duygularımızın sürüklenmesine izin veremeyiz? İnsan üç kısacık haftada âşık olamaz. Bu sadece balayı konuşmasıdır."

Mara başını kaldırıp ona baktı. Jordan, Mara'nın ikisinin de hissettiğini bildiği şeyden kuşkuluyor muydu gerçekten?

Mara neredeyse kendi şüphelerini söylemek üzereydi ama zaten az önce öyle veya böyle ona evlilik teklifi yapıp reddedilmiş olmaktan dolayı utanıyordu.

"Lütfen. Başka seçeneğim yok," diye fısıldamıştı ona yalvaran bir bakışla Jordan. "Bu konuda yetişkin gibi davranma-

lıyız. Geri geldiğimde, aramızdaki şeyler hâlâ aynıysa, eğer istiyorsan sonra... Bana öyle bakma, tatlım. Göz açıp kapayınca kadar geri döneceğim! Beni unutmayacaksın, değil mi?"

"Ah, Jordan, seni asla unutamam."

"O halde, güçlü olmalısın."

"Sen de kendine dikkat et," diye karşılık vermişti Mara, gözyaşlarına boğularak.

Jordan kaşlarını çatıp onu kendine doğru biraz daha çekmiş ve alnına bir öpücük kondurmuştu. "Benim için endişe etme. Sadece kendine iyi bak, yakında yine kavuşacağız." Jordan onu ellerinden öpmüş, geriye çekilirken gözlerine hürmetkâr bir şekilde bakıp meyve ağaçlarına yönelmişti.

Jordan arkasını dönüp korunun içinde gözden kaybolurken, Mara hıçkırıklarını bastırmıştı.

Jordan'ı en son o zaman görmüştü. Korsesinin içinde zorlukla nefes almasına şaşmamalıydı.

Fakat Delilah, Jordan'la Mara'nın acı geçmişine dair hiçbir şey bilmiyor ve hâlâ gevezelik ediyordu. "Gelmeli ve sizi ağırlamamıza izin vermelisiniz, lordum!" Arkadaşı, Jordan'a doğru sokuluyor ve bekâr olduğunu öğrenmekten son derece memnun görünüyordu. "Masamın mükemmelliğiyle ünlüyümdür ve Leydi Pierson da orada olacak! Birbirinizi tanıdığınızı görüyorum. Böylece siz de görüşmediğiniz zaman içinde neler yaptığınızı öğrenirsiniz. Üstelik uzun süredir uzakta olduğunuz düşünülürse sizi etraftaki herkese tekrar tanıtmaktan çok mutlu oluruz. Akşam yemeği partilerime mühim insanlar gelir," diye ekledi Delilah gerinerek.

Mara'nın kalbi hızla çarpıyordu. Arkadaşına, öfkesini gizlemeye çalışarak dikkatlice baktı ama Delilah cazibesini yaymaya devam ederek onu umursamadı.

“Ne kadar cömertsiniz, Bayan Staunton,” diye yanıtladı Jordan.

“Hayır, hayır, Delilah, lütfen,” dedi Delilah ve hafifmeşrep bir ses tonuyla “Pekâlâ, gelmek istiyor musunuz, lordum?” diye sordu.

Bu yakışıklı alçak, Delilah’nın edepsiz imasından keyif almışa benziyordu. Mara dişlerini sıkarak konuştu. “Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Mara, Delilah’nın kızgın bakışını fark etmesini diledi ama şen dul, gözlerini bu pişkin konttan ayıramıyordu.

“Onur duyuyorum,” dedi Jordan.

“Harika! Ben 16 Chesterfield’de, Curzon Sokağı’nın başında oturuyorum.”

“Çok hoş bir yer, parka da yakın,” diye mırıldandı Jordan, Mara’nın arkadaşını neredeyse okşayan bir bakışla.

Jordan, Delilah’ya, Mara’yı açık bir şekilde rahatsız etmek amacıyla göz süzüyorsa, bu çocukça numara kesinlikle işe yarıyordu.

Mara’nın hatırladığı Jordan Lennox çok daha farklıydı!

“Yedi buçukta gelin, sekizde de akşam yemeğine başlayacağız,” dedi Delilah.

Jordan nazikçe başını salladı. “Dört gözle bekliyorum. Bu nazik davetiniz için teşekkür ederim. Hanımlar.” Mara’ya kurnaz, kaçamak bir bakış attıktan sonra hızlıca başıyla selamladı onları. “Müsaade ederseniz, istediğim eseri tanıtmak üzereler. Bana şans dileyin.”

Jordan tıklım tıklım olan ana müzayede salonuna döndü. Kadınlar Jordan’ın geniş omuzlarına ve sıkı kaslı poposuna bakma fırsatını kaçırmamışlardı.

Jordan kalabalıkta gözden kaybolduğunda, Mara, Delilah’ya sert bir bakışla döndü. “Bunu yapmamalıydın.”

“Nedenmiş?” dedi Delilah neşeyle ve eldivenli ellerini coşkuyla çırpı. “Mara, o senin için mükemmel biri! Nefis bir tip! Tam da başlaman gereken türde bir âşık...”

“Tanrım, midemi bulandırıyorsun!” Mara arkasını döndü ve hemen Gerrit Dou ödemesini yapmak üzere müdürün bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

“Sorun ne?” diye seslendi Delilah, aceleyle onun arkasından giderek.

“O adamdan hoşlanmıyorum!”

“Saçmalama.”

“Öyle! Ondan nefret ediyorum —o benden nefret ediyor— birbirimizden nefret ediyoruz, anlayamadın mı?” diye sordu Mara kendini kaybetmiş gibi.

“Doğru.” Delilah kollarını göğsünde bağladı. “Bu neden birbirinize gözlerinizi dikmekten kendinizi alamadığınızı açıklıyor.”

“Saçmalık, asıl gözünü diktiği kişi sendin!”

Delilah tek kaşını yukarı kaldırdı. “Tatlım, kıskanıyor gibi görünüyorsun ama ondan nefret ediyorsun. Nasıl bir gizem bu!”

Mara, çekilmez arkadaşına kaşlarını çatarak baktı ama Gerrit Dou ödemesini yapmak için girdiği kısa kuyrukta kalbi küt küt atıyordu. “Bak,” dedi ciddi bir sesle, eldivenlerini çıkarırken, “partine bu durumda gelmem mümkün değil.”

“Elbette mümkün.”

“Hayır. Onu görmek iştahımı kaçıracaktır,” dedi Mara, ürpererek.

“Benimkini değil.” Delilah Kont’un gittiği yöne doğru hayranlık dolu bakışlarla baktı. “Yani şöyle demek gerekirse, bence mükemmel bir giriş yemeği. Nefis bir İngiliz bifteği.

Birazcık yumuşattıktan sonra onu her gece mönüme koyardım.”

Mara, Delilah'nın bu tanıdık ahlaksızca üslubu karşısında gözlerini devirdi. “Yarın akşam Cole’un önünde ona kur mu yapacaksın?”

“Belki. Ona katlanamadığına göre niye umuyorsun ki? Zaten Cole ve ben özel bir his paylaşıyormuş gibi davranmıyoruz.”

“Gerçekten mi? Cole da bunun farkında mı? Fark etmemişindir diye söylüyorum, zavallı adam sana âşık.”

Delilah sahte bir kayıtsızlıkla omzunu silkti. “Bu onun sorunu, benim değil. Pekâlâ, bu Lord Falconridge’e karşı hoşlanmamazlığının sebebi nedir? Bana oldukça sevimli geldi.”

Mara başını iki yana sallayıp bakışlarını arkadaşından uzaklaştırdı. Burnundan solmasına rağmen sonunda kabul etmek zorunda kaldı: “Uzun zaman önce bozuşmuştuk.”

“Ne için?”

“Bunun önemi yok!”

“O kadar uzun zaman geçtiyse, belki geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı da gelmiştir.”

Mara ona sertçe baktı. “Hayır, gelmedi,” dedi ve Delilah yeni bir şey sormadan önce “Bunu tartışmak istemiyorum,” diye ekledi.

Arkadaşı kaşlarını çattı. “En azından bana adamın ülke dışında ne yaptığını söyle!”

“Bilmiyorum, savaşla alakalı bir şey,” diye geveledi Mara, önündeki bir beyefendi işini bitirdiğinde öne doğru ilerledi. “Savaş bittiği için bizim kan emici de geri dönmüş.”

“Bir subay mı acaba? Bana epey tehlikeli göründü.” Delilah, Mara’yı dürttü. “Sana hiç kılıcını gösterdi mi?”

“Terbiyeni takınır mısın? Diplomatlık yapıyor. Dışışleri ya da öyle bir şeyde.”

“Ne kadar ilginç! Görevi nedir?”

“Bilmiyorum ve bilseydim de umurumda olmazdı!” dedi Mara biraz fazla vurgulu bir şekilde.

Delilah ona sertçe baktı. “Pekâlâ. Gidip oğlana arabalarını getirmesini söyleyeceğim.”

“Lütfen söyle.”

“Huysuz!” diye mırıldandı Delilah ama yine de eteğinin kenarlarını hafifçe kaldırarak araçlarını çağdırtmak için seçti.

Mara ön sıraya vararak, Jordan Lennox’u kafasından uzaklaştırmaya çalıştı kızgınlıkla ama tablonun parasını ödemek üzere çantasına uzandığında hâlâ karşılaşmalarının etkisinden elleri titriyordu.

Ödemeyi yaptıktan sonra Gerrit Dou’yu evine gönderecekleri zamanı belirledi. Resmi Brighton’dan döndüğünde kraliyet ailesinden arkadaşına şahsen sunacaktı. Düzenlemeler yapıldı, Mara çantasını bileğine taktı ve Delilah’ın onu beklediği girişe doğru ilerledi.

Mara az önce arkadaşına epey sert davrandığını fark etti ve ona daha yumuşak bir tavır takınarak yaklaştı. “Sana karşı az önce soğuk davrandığım için üzgünüm, tatlım. Sadece... O kişiyi tekrar görünce sinirim bozuldu.”

Delilah ona baktı. “Senin için önemli biri miydi?”

“Bir zamanlar öyleydi. Ta ki bir sahtekâr olduğunu fark edene kadar. İyi olamayacak kadar gerçektir,” dedi Mara iç çekerek.

“Belki onu son gördüğünden bu yana değişmiştir.”

“İkimizin de değiştiğine eminim. Daha kötüye doğru.”

Mara arabasının geşmesini beklerken Pall Mall Caddesi'nde bakışlarını yere indirip başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Bir zamanlar bir şeyler paylaştığımızı zannetmişim... Güzel ve tatlı ve son derece masum şeyler... Ama belli ki hepsi çocuksu hayallerimden ibaretmiş. Arkasına bile bakmadan gitti ve Pierson'la ilişkim de böylelikle başlamış oldu."

Delilah'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Pierson baştan beri ikinci seçimin miydi?" diye fısıldadı.

Mara acı bir biçimde başını salladı. "Ve fark ettiğinde, beni bunun için asla affetmedi."

Arkadaşı düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak onu inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu Mara.

"Mara, Pierson öldü," dedi Delilah. "İstedğin gibi yaşamakta özgürsün artık. Belki de kader sana ve Lord Falconridge'e bir şans daha..."

"Hayır. O şansını kaybetti artık," diye kestirip attı Mara. "Beni bir daha incitemeyecek, sana bu konuda söz verebilirim."

"Yine de daha önce bir erkeğe karşı böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim."

"Bunun nedeni onu sevmiyor olmam, sana söyledim."

"Ne derler bilirsin, tatlım. Nefretten aşk doğar."

Mara homurdandı. "Bu sefer değil."

"Pekâlâ, o halde. Belki de kendini George için saklıyorsundur."

Mara kaşlarını çatarak ona baktı.

Delilah güldü. "İşte benim arabam. Au revoir, tatlım." Delilah, Mara'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu, sonra Christie Müzayede Evi'nin kapısındaki görevli uşak-

larından birine, kalabalık ve yoğun olan yolu açması için başıyla işaret etti. “Unutma, yarın akşam, yedide!” diye seslendi Delilah. “Erken gel de herkesle gelmeden önce biraz dalga geçebilelim.”

“Sana söyledim, artık gelmiyorum.”

“Elbette geliyorsun!”

“Hayır, gelmiyorum. O oradaysa olmaz.”

“Pekâlâ. Sen bariz bir şekilde bu sevimli beyefendiyle ilgilenmediğine göre ben onun şahsen eğlendiğinden emin olacağım.” Delilah omzunun üzerinden imalı bir bakış fırlattı ve üniformalı uşağının ona binmesi için yardım etmek üzere önünde beklediği arabasına doğru geri kalan yolu adımladı.

Arabası hareket etmeden önce de pencereden bilmiş bir gülümsemeyle bakıp hoşça kal anlamında elini salladı.

Mara burnundan soluyarak kaldırımında kalakalmıştı. *Delilah'nın ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bu işe yaramayacak.*

Delilah, o ahlaksız adama istediği gibi sahip olabilirdi.

Kısa bir süre sonra Mara'nın sadık sürücüsü Jack, arabasını girişin önüne getirip durdu. Uşağı derhal arabanın kapısını açtı ve arabanın basamağını Mara için indirdi.

Mara, Delilah'nın Jordan'ı baştan çıkarmasını ya da tam tersini hiç mi hiç umursamadığına dair kendini temin ederek arabasına bindi. Zerre kadar umursamıyordu.

Tek istediği şey, eve, oğluna gitmektir. Mara'nın gurur ve neşe kaynağına, hayatının merkezine...

İçindeki bütün sevgiyi sadece ve sadece oğluna ayırmıştı. Mara'nın bebeği onun verebileceği her şeyi hak ediyordu. Ayrıca öyle saf ve masumdu ki, öylesine sevgi doluydu ki, oğlu Mara'ya asla ihanet etmez, asla başkaları gibi onu incitmezdi. Herhangi bir çılgınca şans eseri, Jordan onunla tekrar

ilgilenecek olsa bile bunun bir anlamı yoktu. Mara çoktan kararını vermişti.

Artık sadece Thomas'ın annesiydi ve olmayı arzu ettiği şey de buydu.